

Chương 31

Sự Thật Mang Tự Do

Leslie, một khi đã quyết làm gì, liền tiến hành làm việc “đó với một sự cương quyết và tốc độ đặc trưng. Dọn dẹp nhà cửa phải được hoàn thành đầu tiên, dù có vấn đề sống chết gì đang chờ đợi đằng sau. Căn nhà màu xám phía trên bờ suối được đưa vào một trật tự và ngăn nắp không tì vết, với sự trợ giúp hăm hở từ phía cô Cornelia. Cô Cornelia, đã nói xong những gì cần nói với Anne và sau đó là với Gilbert và thuyền trưởng Jim... không chừa một người nào, chắc chắn là như thế... không bao giờ nhắc đến chuyện đó với Leslie. Cô chấp nhận sự thật về cuộc phẫu thuật của Dick, chỉ nhắc đến khi cần thiết theo kiểu việc phải làm, và phớt lờ đi khi không cần thiết. Leslie không bao giờ có đem việc đó ra bàn thảo. Cô rất lạnh lùng và im ắng trong những ngày mùa xuân đẹp đẽ đó. Cô hiếm khi đến thăm Anne, và tuy trước sau cô vẫn lịch sự và thân thiện, song chính cái lịch sự đó là một rào cản giá băng giữa cô và những người trong căn nhà nhỏ. Những câu đùa cũ cùng tiếng cười và sự thân mật của những điều chung không còn có thể với được tới cô nữa. Anne kiên quyết không để mình cảm thấy bị tổn thương. Cô biết Leslie đang trong vòng kim kẹp của một cơn sợ hãi xấu xí... một nỗi sợ che kín cô khỏi những tia hạnh phúc và những giờ lạc thú nho nhỏ. Khi một xúc cảm lớn chiếm lấy tâm hồn, tất cả các cảm xúc khác bị đẩy sang một bên. Chưa bao giờ trong đời mình Leslie Moore lại né tránh tương lai với nỗi kinh hoàng ngoa ngoắt hơn. Nhưng cô vẫn đi về phía trước không nao núng trên con đường mà cô đã chọn như những vị thánh tử vì đạo thuở xưa, dầu biết kết cục là nỗi khổ đau cuồng nộ của cây cọc hỏa thiêu.

Vấn đề tài chính được thu xếp dễ dàng hơn Anne lo sợ. Leslie mượn số tiền cần thiết từ thuyền trưởng Jim, và trước sự khăng khăng của cô, ông nhận thế chấp là nông trại nhỏ.

“Thế thì bớt được một vấn đề khỏi đầu óc con bé tội nghiệp,” cô Cornelia nói với Anne, “và khỏi đầu óc của ta nữa. Nào, nếu Dick hồi phục đủ để làm việc lại, nó sẽ có thể kiếm đủ tiền để trả lãi; còn nếu nó không khỏi ta biết thuyền trưởng Jim sẽ xoay xử làm sao cho Leslie không phải trả. Ông ấy nói với ta chừng đó. Ta già rồi, Cornelia ạ,” ông ấy nói, “và ta không có con cháu gì cả. Leslie không chịu nhận quà từ một người sống, nhưng có thể nó sẽ nhận từ một người chết.” Vậy là mọi chuyện ổn cả xét về khía cạnh đó. Ta hy vọng các thứ khác cũng sẽ được dàn xếp thỏa đáng như thế. Còn về cái thằng Dick chết giẫm kia, mấy ngày gần đây nó thật là kinh khủng. Có con quỷ ở trong người nó, tin ta đi! Leslie và ta không sao làm việc được với những cái trò mèo của nó. Hôm nọ nó đuổi đám vịt chạy quanh sân đến khi bọn vịt chết gần hết. Và nó không chịu làm cho bọn ta một cái gì. Nhiều lúc, cháu biết không, nó cũng giúp một

tay một chân, xách nước bừa củi. Nhưng tuần này nếu bọn ta mà sai nó ra giếng thì nó sẽ cố trèo xuống đó. Có lần ta nghĩ, ‘Giá mà cứ đâm tuột đầu xuống đó có phải mọi thứ đã dần xếp ổn thỏa rồi không.’”

“Ôi, cô Cornelia!”

“Này cô không cần phải nói cô Cornelia như thế, cô Anne ạ, bất kỳ ai cũng sẽ nghĩ vậy thôi. Nếu mấy ông bác sĩ Montreal mà hô biến ra được một thằng người tử tế từ Dick Moore thì các ông ấy quả là thần kỳ đấy.”

Leslie đưa Dick đi Montreal vào đầu tháng Năm. Gilbert đi cùng cô, để giúp cô, và sắp xếp những việc cần thiết cho cô. Anh trở về với báo cáo rằng vị bác sĩ phẫu thuật ở Montreal mà bọn họ tham vấn đồng ý với anh rằng có nhiều cơ hội phục hồi cho Dick.

“An ủi quá đi mất,” là nhận xét móm mĩa từ cô Cornelia.

Anne chỉ thở dài. Lúc chia tay Leslie đã tỏ ra vô cùng xa cách.

Nhưng cô đã hứa sẽ viết thư. Mười ngày sau khi Gilbert trở về thư đến. Leslie viết rằng cuộc phẫu thuật đã được tiến hành thành công và rằng Dick đang hồi phục tốt.

“Cô ấy nói ‘thành công’ là có ý gì?” Anne hỏi. “Có phải ý cô ấy là trí nhớ của Dick đã được phục hồi không?”

“Không chắc... vì cô ấy không nói gì về chuyện đấy,” Gilbert nói. “Cô ấy dùng từ ‘thành công’ từ quan điểm của người làm phẫu thuật. Cuộc phẫu thuật đã được thực hiện và theo sau đó là các kết quả thông thường. Nhưng vẫn còn quá sớm để biết liệu các chức năng của Dick cuối cùng có được hồi phục hay không, toàn bộ hay từng phần. Ký ức của anh ta chắc sẽ không trở lại với anh ta ngay một lúc được. Quá trình sẽ phải từ từ, nếu có xảy ra. Cô ấy chỉ nói thế thôi à?”

“Vâng... thư của cô ấy đây. Ngắn lắm. Tội nghiệp, chắc cô ấy đang phải chịu căng thẳng kinh khủng lắm. Gilbert Blythe, có một đồng thứ em muốn nói với anh, có điều thế thì ác độc lắm.”

“Cô Cornelia nói hộ em rồi,” Gilbert nói với một nụ cười thăm thiết. “Mỗi lần gặp anh là cô ấy cày anh ra bã. Cô ấy nói rõ với anh rằng cô ấy xem anh không nhỉnh hơn một tên giết người là bao nhiêu, và cô ấy nghĩ thật đáng tiếc là bác sĩ Dave đã để anh thế chỗ ông ấy. Cô ấy thậm chí còn bảo anh rằng ông bác sĩ Giám lý bên kia vịnh còn khá khâm hơn anh. Với cô Cornelia sức mạnh của phán quyết không còn có thể đi xa hơn được nữa.”

“Nếu Cornelia Bryant mà bị ốm, cô ta sẽ chẳng gọi bác sĩ Dave hay ông bác sĩ Giám lý đâu,” bà Susan khịt mũi. “Cô ta sẽ lôi cậu dậy khỏi cái giường khổ công mới có được của cậu giữa đêm khuya, cậu bác sĩ thân mến ạ, nếu cô ta bị một phen thống khổ, cô ta sẽ làm thế đấy. Và rồi chắc chắn cô ta sẽ nói hóa đơn

của cậu vô lý hết mức nói. Nhưng cậu đừng để ý cô ta, cậu bác sĩ thân mến. Trên đời có đủ loại người vậy đó mà.”

Không một tin gì từ Leslie trong một thời gian. Những ngày tháng Năm lừ lừ trôi trong một nỗi tiếp ngọt ngào và những bãi bờ của cảng Bốn Làn Gió cứ xanh tươi và nở rộ rồi thắm dần. Một ngày cuối tháng Năm nọ Gilbert trở về nhà thì gặp phải bà Susan trong sân chuồng ngựa.

“Tôi e rằng có chuyện gì đó đã làm cô bác sĩ bất an, cậu bác sĩ thân mến ạ,” cô nói về bí hiểm. “Chiều nay cô ấy nhận được một lá thư và từ đó đến giờ cô ấy cứ đi đi lại lại quanh vườn lảm nhảm một mình. Cậu biết cô mà đi lại nhiều vậy là không tốt mà cậu. Cô ấy không tiện nói cho tôi biết có tin tức gì, mà tôi không phải là người thóc mách, chưa bao giờ, nhưng rõ ràng có chuyện gì đó đang làm cô nhà bất an. Mà bất an thì không tốt cho cô nhà.”

Gilbert bước nhanh ra vườn về hơi hồi hộp. Có chuyện gì xảy ra ở Chái Nhà Xanh chẳng? Nhưng Anne, ngồi trên chiếc ghế mây bên con suối, không có vẻ lo lắng, mặc dù chắc chắn là cô vô cùng phấn khích. Đôi mắt xám sáng rực, và những đốm đỏ rực cháy trên đôi má.

“Chuyện gì xảy ra vậy Anne?”

Anne cười về hơi kỳ lạ.

“Em nghĩ anh sẽ không tin đâu khi em kể với anh, Gilbert ạ. Chính em còn chưa tin được nữa là. Như Susan nói hôm nọ, ‘Tôi thấy như một con ruồi mới đến sống trên mặt trời... choáng váng.’ Thật không thể tin nổi. Em đã đọc bức thư này mấy lần rồi và lần nào cũng thế... em không thể tin được vào chính mắt mình. Ôi, Gilbert, anh đã đúng... quá đúng. Giờ thì em thấy rõ rồi... và em xấu hổ biết bao... anh có bao giờ tha thứ cho em được không?”

“Anne, anh sẽ lắc em ra trò nếu em không ăn nói mạch lạc lên. Trường Redmond sẽ xấu hổ vì em đấy. Chuyện gì đã xảy ra?”

“Anh sẽ không tin đâu... anh sẽ không tin đâu...”

“Anh đi gọi ông Dave đây,” Gilbert nói, giả vờ đi về phía căn nhà.

“Ngồi xuống đi, Gilbert. Em sẽ cố kể cho anh. Em vừa nhận được một bức thư, và ôi, Gilbert ơi, thật quá kinh ngạc... kinh ngạc không sao tả xiết... chúng ta chưa bao giờ nghĩ tới... không một ai trong chúng ta dám mơ...”

“Anh cho rằng,” Gilbert nói, ngồi xuống với vẻ xuôi xị, “điều duy nhất phải làm trong trường hợp như thế này là kiên nhẫn và đi vào vấn đề một cách có tổ chức. Lá thư của em đến từ ai?”

“Leslie... và, ôi, Gilbert...”

“Leslie! Phù! Cô ấy nói những gì? Có tin tức gì về Dick?”

Anne nâng lá thư lên và chia ra, kịch tính một cách bình tĩnh trong một giây.

“Không có Dick nào hết! Người mà chúng ta nghĩ là Dick Moore... người mà tất cả mọi người ở Bốn Làn Gió đã tin trong suốt mười hai năm nay là Dick Moore... là anh họ của anh ta, George Moore, ở Nova Scotia, người mà có vẻ như luôn giống anh ta một cách rất đặc biệt. Dick Moore đã chết vì bệnh sốt vàng da ở Cuba từ mười ba năm trước.”